

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **P. Č.**
sídlem X.
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. JMK 103199/2019, sp. zn. S-JMK 97197/2019/OD/Kš

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Hustopeče rozhodnutím ze dne 10. 5. 2019, č. j. MUH/ 28183/19/142, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla registrační značky X. dne 20. 8. 2018 v 10:53 hod. na ulici X. u budovy č. p. X. v obci X. překročil nejvyšší dovolenou rychlost o méně než 20 km/h, neboť mu byla naměřena skutečná rychlost jízdy 65 km/h. Za toto jednání uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, a proto je nelze použít jako důkaz. Záznam byl proveden stálým automatickým technickým systémem a měření provedla obecní policie. Obecní policie ovšem v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), nezveřejnila informaci o zřízení tohoto systému. Zákonodárce přitom jasně stanovil, že o zřízení těchto prostředků musí obecní policie vhodným způsobem vyrozumět. Žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval tím, zda bylo zřízení stálého technického systému vhodným způsobem uveřejněno. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a zároveň nezákonné, neboť tato zákonná podmínka nebyla splněna.
3. Skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií pro účely řízení o přestupku dle žalobce zároveň nemá oporu v zákoně, a představuje proto překročení pravomoci obecní policie. Dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123, je pořízení záznamu bez vědomí kontrolované osoby přípustné pouze tehdy, je-li to v souladu se zákonem a zároveň je takový zásah nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Je nesporné, že zákon výslovně neumožňuje obecní policii pořizovat důkazy skrytým způsobem, naopak dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii by mělo být pořizování důkazních prostředků pro veřejnost transparentní a viditelné. Skutečnost, že jde o zásadní vadu rozhodnutí, konstatoval například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018 – 31.
4. Žalobce dále namítá, že řízení o přestupku nebylo řádně zahájené, neboť před jeho zahájením byl žalobce vyzván dle § 125h zákona o silničním provozu k úhradě určené částky, ovšem v nezákonné výši. Dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu se určená částka stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě a je třeba přihlídnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Za uvedený přestupek bylo možné uložit blokovou pokutu ve výši nejvýše 1 000 Kč a žalobce byl vyzván k úhradě určené částky právě v této maximální výši. Paradoxně v následně vedeném správním řízení byla sankce uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Jelikož v mezidobí nevyšly najevo žádné další významné okolnosti, žalobci se jeví určená částka na samé horní hranici zákonného rozmezí stanovena nezákonně. Žalobce odkazuje na metodiku Ministerstva dopravy, dle které se určená částka uloží ve výši $\frac{1}{2}$ až $\frac{1}{4}$ zákonného rozpětí blokové pokuty, tj. 250 až 500 Kč.

5. Správní orgán dle žalobce pochybil i tím, že se nezabýval kritérii pro uložení sankce, nezhodnotil povahu a závažnost přestupku, polehčující a přitěžující okolnosti. Na tento požadavek dle žalobce nelze rezignovat s ohledem na zvážení institutu mimořádného snížení sankce a taktéž požadavek přezkoumatelnosti přiměřenosti výše stanovené určené částky. Dle žalobce nelze akceptovat tezi, že uloží-li správní orgán pokutu na samé spodní hranici zákonného rozmezí, nemusí sankci nikterak odůvodňovat.
6. Další pochybení správních orgánů spatřuje žalobce v tom, že ve výroku rozhodnutí není v rozporu s § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich uvedena forma zavinění. Žalobce si je vědom, že pro odpovědnost za daný přestupek není zavinění vyžadováno. To však nic nemění na tom, že správní orgán je povinen formu zavinění ve výroku rozhodnutí vymezit, neboť to vyžaduje zákon. V daném případě mělo být zavinění vymezeno tak, že byl přestupek spáchán nezaviněně.
7. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve uvádí, že žalobce podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil, přičemž všechny nyní vznesené námitky mohl uplatnit již v odvolání. Dle žalovaného není úkolem správního soudnictví suplovat řízení před správním orgánem. Krajský soud by se tudíž dle žalovaného neměl zabývat skutkovými námitkami, které žalobce uplatnil poprvé až v řízení před soudem.
9. Ze spisové dokumentace dle žalovaného vyplývá, že použitý rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Námitka, že rychloměr je automatický technický systém ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obcích je proto nedůvodná. Určená částka dle § 125h zákona o silničním provozu se stanoví ve stejné výši jako pokuta v blokovém řízení, přičemž hranice pro maximální částku byla dodržena. Pro přestupek provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se nevyžaduje zavinění, není proto dobře možné uvést jeho formu. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
11. Žaloba **není** důvodná.
12. Úvodem musí krajský soud odmítnout názor žalovaného, že je třeba pominout skutkové námitky, které žalobce neuplatnil v řízení před správními orgány. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu naopak platí, že krajský soud bez ohledu na způsob obhajoby žalobce ve správním řízení musí posoudit, zda správní orgány dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Je přitom povinností krajského soudu, aby na základě žalobních tvrzení sám odstranil případné pochybnosti o skutkovém stavu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), může tak v případě potřeby učinit i provedením nových důkazů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71).
13. Zůstal-li účastník řízení o přestupku před podáním žaloby pasivní, nemůže namítat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán s některou s

jeho budoucích námitek nevypořádal (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62). To platí i konkrétně v případě zpochybnění naplnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Judikatura vychází z předpokladu, že pokud správnímu orgánu, který je obeznámen se situací v místě spáchání přestupku, nevystaly žádné pochybnosti o tom, že je obecní policie oprávněna v daném úseku (určeném policií) provádět měření a účastník řízení tuto skutečnost nikdy v průběhu správního řízení nezpochybnil, nelze správním orgánům vytýkat, že se otázkou naplnění těchto podmínek nezabývaly (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 214/2017 – 41, a ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019 – 29).

14. Soud je proto v těchto případech povinen postupovat tak, že sám vzniklé pochybnosti odstraní. Jakkoliv má krajský soud ve shodě s žalovaným pochybnosti o vhodnosti takto nastaveného procesního režimu, v němž je soud v rozporu s principem efektivity nucen do jisté míry nahrazovat činnost správního orgánu, nezbyvá než tuto ustálenou praxi akceptovat. Jelikož ve správním řízení žalobce žádné námitky neuplatnil, netrpí napadené rozhodnutí v tomto ohledu vadou nepřezkoumatelnosti.
15. Žalobce nejprve namítl, že obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému.
16. Ze záznamu o přestupku je zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo v nynějším případě prováděno v automatizovaném režimu. Krajskému soudu není zcela zřejmé, co žalovaný ve svém vyjádření myslí tvrzením, že rychlost byla změřena automatizovaným prostředkem bez obsluhy a nikoliv automatickým technickým systémem. Pro podřazení měřicího zařízení pod pojem automatického technického systému je totiž podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. Nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě, nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělicím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2016, sp. zn. 31 A 3/2015).
17. Podle § 79a zákona o silničním provozu je *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
18. Podle § 24b zákona o obecní policii jsou-li k pořizování záznamů zřízeny stálé automatické technické systémy, *je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, ze zákona o obecní policii ani jiných právních předpisů neplyne konkrétní způsob, jakým má být veřejnost informována o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; může se tak stát zveřejněním na úřední desce obce, na webových stránkách obce či obecní policie, případně i v periodiku dostupném na internetu nebo jiným vhodným způsobem. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že *„zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení*

mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce“. Podstatné přitom je, zda byla taková informace zveřejněna i v době spáchání přestupku.

20. Skutečnost, zda byla informace o zřízení automatického technického systému v nynější věci v uvedeném smyslu zveřejněna, ze správního spisu nevyplývá. Jelikož však žalobce v průběhu správního řízení tímto směrem ničeho nenamítal, nejedná se dle shora citované judikatury o vadu rozhodnutí a krajský soud se mohl touto dílčí skutkovou okolností zabývat.
21. Krajský soud provedl důkaz obsahem internetových stránek obce Hustopeče (stav zjištěn krajským soudem k 22. 6. 2021), kde se v rubrice Aktuality nachází článek s názvem „Novinky na silnicích: radar, jednosměrka v ulici Smetanova“, který byl na tyto stránky vložen dne 4. 8. 2015. V článku starostka obce pojednává o tom, že s odborníky vytipovali místa, kde nejčastěji dochází k porušování dopravních předpisů, mimo jiné na ulici Bratislavská u silnice mířící na Břeclav, kde nákladní vozidla jezdí až osmdesát kilometrů v hodině, a tato místa po konzultaci s odborníky osadili nejmodernějšími radary. Součástí článku je i fotodokumentace nově osazených měřicích zařízení.
22. Krajský soud využil dále webový archiv dostupný na adrese <https://web.archive.org>, který provozuje nezisková organizace Internet Archive. Tento nástroj archivuje internetové stránky a umožňuje jejich zobrazení k určitému datu zpět v čase. Krajský soud dne 22. 6. 2021 vyhotovil snímky obrazovky internetových stránek obce Hustopeče tak, jak se zobrazovaly ke dni 11. 8. 2015 (v té době na adrese www.hustopece-city.cz). Na stránkách obce Hustopeče se mezi aktuálními informacemi nacházel odkaz na stejný výše uvedený článek. Informace o zřízení stálého automatického technického systému se tedy na internetových stránkách prokazatelně nacházela již v roce 2015. Třebaže jiné časové verze zřejmě archivovány nejsou, považuje krajský soud uvedená zjištění za dostačující pro závěr o tom, že informace o zřízení automatického technického systému na X. v X. byla ke dni spáchání přestupku uveřejněna způsobem, který Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako vhodný a dostatečný, tj. na internetových stránkách obce. Námitku proto krajský soud shledal nedůvodnou.
23. K námitce zákazu „skrytého zaznamenávání silničního provozu“ krajský soud uvádí, že z citované úpravy § 79a zákona o silničním provozu vyplývá oprávnění obecní policie měřit rychlost vozidel. Z povahy věci je s takovým měřením spojeno zaznamenání jeho výsledků, v opačném případě by tato zákonná pravomoc nemohla vést ke sledovanému cíli – regulaci chování účastníků silničního provozu. Zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno.
24. Dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, *je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných*. Toto ustanovení zakotvuje pravomoc obecní policie pořizovat při plnění jejích úkolů záznamy z veřejně přístupných míst. Neukládá jí však povinnost o provádění každého záznamu dotčené osoby prokazatelně informovat.
25. Jak již bylo uvedeno, informace o zřízení stálého automatizovaného technického systému byla v nynější věci uveřejněna vhodným způsobem ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pokud žalobce spatřuje utajení či „skryté měření“ pouze ve skutečnosti, že místo měření nebylo označeno dodatečnými značkami informujícími o měření nebo jiným vizuálně nápadným způsobem, z žádného právního předpisu neplyne povinnost obecní policie při plnění úkolů v rámci zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku na

úseku silničního provozu takovým způsobem postupovat. Napadené rozhodnutí proto z tohoto důvodu nelze hodnotit jako nezákonné (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 As 66/2019 – 33).

26. Žalobcem odkazovaná judikatura je v nynější věci nepřiléhavá, neboť se týká pořízení audiovizuálního záznamu v rámci kontroly taxikáře uvnitř jeho automobilu při výkonu činnosti. Nejvyšší správní soud vzal mimo jiné v úvahu, že důležitým faktorem pro posouzení, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná a nakolik je snímání záznamovým zařízením zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce. V nynější věci však došlo k pořízení záznamu na veřejně přístupném místě (nikoliv uvnitř automobilu) a měření bylo zaměřeno na automobil a nikoliv jednotlivce (ostatně, řidiče nebylo možné podle záběrů ani identifikovat).
27. Ohledně námitky nezákonné výše určené částky dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že *určená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.*
28. Stejnou námitkou za srovnatelné skutkové situace se v nedávné době zevrubně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020 – 37. Vycházel ze skutečnosti, že výzva k úhradě určené částky je institutem sledujícím primárně účel snížení nákladů v souladu se zásadou hospodárnosti správního řízení a z tohoto důvodu nelze po správních orgánech požadovat, aby při jejím vydání detailně zvážily okolnosti přestupku stejně precizně, jak by byly povinny v případě řízení o přestupku, tj. nelze na ni klást stejné nároky jako na rozhodnutí a zákon ani nepředvídá písemné odůvodnění výše určené částky. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že *„tím pádem je prostor pro soudní přezkum značně omezen, neboť soud se může pouze domnívat, na základě jakých okolností považoval správní orgán přestupek za více či méně závažný. Domnívá-li se přestupce, že závažnost přestupku nebyla správně posouzena, může otázku závažnosti přestupkového jednání přednést ve správním řízení. Dostatečná ochrana jeho subjektivním veřejným právům je přestupci poskytnuta v soudním řízení při přezkoumání přiměřenosti uložené pokuty. Jen stěží si lze představit, že by jinak zcela bezvadné rozhodnutí o přestupku mohlo být nezákonné pouze v důsledku nesprávného použití správního uvážení při stanovení určené částky, tedy ještě před začátkem správního řízení. Pokud by měla úvaha správního orgánu co do výše určené částky podléhat podrobnému přezkumu, muselo by být její odůvodnění písemné a muselo by dosahovat takřka kvality odůvodnění výše pokuty – výzva by však v takovém případě ztrácela svůj smysl, neboť by se podstatně snížila její schopnost minimalizovat náklady řízení.“*
29. Jediný teoreticky myslitelný dopad nesprávně stanovené výše určené částky do sféry přestupce spočívá v tom, že pokud by byla určená částka nižší, zaplatil by ji, a vyhnul se tak správnímu řízení, což je ovšem úvaha čistě hypotetická. Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku uzavřel, že soud nemá možnost přezkoumat konkrétní úvahu správního orgánu I. stupně vedoucí ke stanovení určené částky, některé okolnosti mohly být hodnoceny jinak než v konečném rozhodnutí a současně při překročení rychlosti o 16 km/h při shodné skutkové podstatě přestupku (nyní to je 15 km/h) není důvod se domnívat, že by správní orgán při stanovení určené částky ve výši 1 000 Kč vykročil ze zákonných mezí správního uvážení či toto uvážení zneužil. Uvedené úvahy jsou plně použitelné i v nynější věci a námitka žalobce proto není důvodná.

30. Na tom nic nemění ani existence žalobcem odkazovaného metodického stanoviska Ministerstva dopravy k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, na které odkazuje žalobce v žalobě, a podle něhož se doporučuje stanovit výši určené částky v $\frac{1}{2}$ až $\frac{1}{4}$ zákonného rozpětí. Toto stanovisko má pouze doporučující charakter a nelze konstatovat nezákonnost správního rozhodnutí pouze z toho důvodu, že se jím správní orgán ve všech aspektech neřídil. Krajský soud má sice za to, že stanovením určené částky v její horní polovině správní orgán do jisté míry sám oslabuje účel institutu určené částky (tj. hospodárnost řízení neformálním a rychlým vyřízením věci), nicméně ani to nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje.
31. Co se týče námitek k odůvodnění výše sankce, není pravdou, že by sankce v rozhodnutí vůbec nebyla odůvodněna. Městský úřad ve svých úvahách o výši sankce uvedl, že nezjistil ve vztahu k žalobci žádnou přitěžující okolnost, naopak polehčující okolnost spatřuje ve skutečnosti, že se žalobce tohoto přestupku dopustil ve správním obvodu Hustopeče poprvé. Žalovaný se s tímto posouzením ztotožnil.
32. Takové odůvodnění není příliš obsáhlé, nicméně zároveň platí, že pokud v řízení nevyjdou najevo žádné zvláštní skutečnosti k některým ze zákonných kritérií (ani z tvrzení přestupce, ani ze zjištění správních orgánů), nemělo by žádný smysl, aby správní orgán tuto skutečnost vždy u každého takového kritéria zvlášť výslovně uváděl. Uvedené tím spíše platí pro jednoduché přestupkové jednání v dopravě, u něhož zákonem stanovené rozmezí sankce za daný přestupek odpovídá běžným podmínkám provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 As 365/2019 – 51, nebo ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020 – 36). Ve vztahu k závažnosti přestupku pak ještě tím spíše, pokud se jedná o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla (která se z povahy věci vztahuje na méně závažné přestupky), tedy přestupky nezaviněné.
33. Obdobné odůvodnění výše sankce již v minulosti shledal Nejvyšší správní soud jako dostačující (srov. rozsudek ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2 As 72/2014 – 43). Svou roli pak nepochybně hraje i skutečnost, že sankce byla uložena na samé dolní hranici zákonné sazby (rozsudek ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 – 34) a žalobce v odvolání proti uložené pokutě ani nebrojil, resp. nepoukazoval na žádnou skutečnost, pro kterou by měla být pokuta uložena v jiné výši (rozsudek ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 311/2018 – 35).
34. K poukazu na kvalitu odůvodnění sankce v návaznosti na přiměřenost výše stanovené určené částky lze odkázat na výklad provedený výše. Pokud jde o zvážení případného mimořádného snížení výměry pokuty, u takto nízkých částek zákonné spodní hranice pokuty o uplatnění § 44 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích prakticky uvažovat ani nelze. Pokud ze spisu či z tvrzení přestupce nevyplývají žádné mimořádné okolnosti, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce, nemá správní orgán povinnost se možností mimořádného snížení pokuty v rozhodnutí výslovně zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, nebo ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019 – 41).
35. Konečně krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že nebyla ve výroku rozhodnutí uvedena forma zavinění jako jedna z obligatorních náležitostí výroku. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nemá proto

smysl uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění, která se pojí s odpovědností subjektivní. (srov. např. rozsudky ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 – 40, nebo ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019 – 38).

36. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 14. července 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.